

SOUND
OF
MUSIC

חמונה א': בהרים, מריה.

ידעתי עולם

הגיע קיצו של יום
כוכב מנצנץ
אמר לי: "לכי, שלום"
עמוק בין עצי היער
קולות לי קוראים רחוקים
אעמוד, אחכה אז בצער
לרחש קל, לסוד שיגלו
גבעות ועמקים.

קודרות הגבעות
לצלילי הזמר
שרות חן שירים
בני אלפי שנים
לבי ממלאות
בצלילי אין גמר
בקול מנגינה ההרים
עונים.

לכי מטרטר
בכנמי צמורים
של זהב, שעמות כן בשיר
חולם הוא בקול מעמון שובב
ומזעיק כל העיר.
צוחק כמו נחל
ולא כאכזב
מדלג מתפתל
ושר כל הליל
כזמיר אז קולו מחגלגל.

אשוב לגבעות למילח דוממ
ידעתי אשמע שם
שירי תמיד,
לבי יבורך בצלילי הזמר
אז אשיר שניה.

חמונה ב': משרד המנזר.

אם המנזר: אני חושבו שמאמצינו הצליחו. שש עשרה או שבע עשרה מחוך עשרים
ושבע החניכות מוכנות להצטרף למנזר. הבה נדון שוב במקרי הספק.
ובכן, אירמגרד, כריסטינה ומריה.

ברחה: לפי דעתי, אחרי הליל האחרון אין כל ספק לגבי מריה.
אם המנזר: ננתתי לה רשות לעזוב את המנזר למשך היום.
מרגרטה: אמרתי לך, האחיות ברתה, (דמיקה בדלת).
אם המנזר: יבוא! (נכנסת סומייה).

סומייה: כבוד האם, הבאתי את מריה. היא מחכה.
אם המנזר: האחיות סומייה, הדעות חלוקות לגבי מריה. מה דעתך?
סומייה: היא חביבה עלי מאד, אך היא תמיד סתובבת בצרות.

- ברחה: בדיוק כפי שאמרתי (שרה),
 על עץ טפסה, ברכה מצויה וחור בשמלחה.
 סופיה: רוקחתי היא זשיר תשרוק בדרך לתפילה.
 ברחה: ושחטיר את כובעה חלתל שובב מציץ
 סופיה: את מזמוניה במנזר שמעתי
 ברחה: בזמן תפילה יש לחמטה
 סופיה: על זאת היא מחחרטה
 ברחה: לכל פ גישה היא האחר מלבד לארוחה
 שונאה אני לאמר זאת אך זוהי דעתי:
 ברחה וסופיה: אין כלל היא מחאימה להיות בינינו.
 מרגרטה: מלה לטובתה עלי לז קוף
 אם המנזר: אמרי אותה, האחות מרגרטה.
 מרגרטה: מריה גורמת לי לצחוק
 סופיה: כיצד תפתרו בעיה ושמה מריה
 אם המנזר: כיצד ביד תוכלו לחפוס עגן
 מרגרטה: כיצד תמצאו פרוש לשם מריה
 ברחה: מבטבלה
 סופיה: מטושטשה
 מרגרטה: ליצן
 אם המנזר: דברים רבים ודאי תרצו לאמר לה
 דברים רבים עליה להבין
 מרגרטה: אך כיצד בה תעצרו, להקשיב לאשר תאמרו
 אם המנזר: כיצד תסמרו על גל בתוך החולץ
 מרגרטה: כיצד תפתרו בעיה ושמה מריה?
 אם המנזר: כיצד לעצור פרפר בתוך מחולץ?
 מרגרטה: כשאחה רק אמצא לא ברור לי מה יקרה
 אם לצחוק עלי או דמע להזיל.
 ברחה: לא יציבה כנדנדה
 מחוסטת כנוצה,
 מרגרטה: או, היא מוחק
 ברחה: לא, טען היא!
 מרגרטה: היא כבשה.
 סופיה: עם כל חיה היא תתיידד
 עם כל שרץ תרקד
 ברחה: תגרש היא כל צרעה מחוך קינה.
 מרגרטה: עדינה היא ופראית
 סופיה: לא, חידה היא, ילדותיה.
 ברחה: היא ספחת,
 מרגרטה: לא מלאך היא
 אם המנזר: נערה.
 כולן: כיצד תפתרו בעיה ושמה מריה
 כיצד ביד תוכלו לחפוס עגן
 כיצד תמצאו פרוש לשם מריה?
 מרגרטה: מטושטשה
 סופיה: מבולבלה
 ברחה: ליצן.
 כולן: דברים רבים ודאי תרצו לאמר לה
 דברים רבים עליה להבין.
 אם המנזר: אך כיצד בה תעצרו
 להקשיב לאשר תאמרו
 סופיה:

מרגרטה: כיצד חשמתו על גל בתוך החול
 כולן: כיצד חתרתו בעיה ושמה מריה
 כיצד לעצור פ רטר בתוך מחול?
 ברתה: כבוד האם, האם מותר לי...
 אם המנזר: תודה לכולכן. מוטב שאדבר עם מריה מאשר על אודותיה.
 (הן יוצאות, דפיקה בדלת) יבואו (נכנסת מריה) שבי, מריה, רצוני
 לדבר אליך.

מריה: (יושבת) באשר ללילה האחרון... ובכן... אני... אחרי שנתנה לי רשות...
 אם המנזר: לא לאחר אני מחכוונת.
 מריה: ודאי הערתי את כולם עד שהאחות מרגרטה שמעה אותי ופתחה את השער.
 אם המנזר: רק מעטות מבינינו יכלו לישון אותו לילה. מתדנו שאיבדת את הדרך,
 בלילה, בהרים.
 מריה: כבוד האם, אינני יכולה ללכת לאיבוד בהרים. ההריט האלה הם שלי,
 גדלתי ביניהם. ההריתאלה הביאו אותי לכאן.

אם המנזר: האמנם?
 מריה: כהיותי ילדה קטנה הייתי יורדת מן ההר, מטפסת על עץ ומציצה לחוך
 גנכס. הייתי רואה את האחות בעבודתן ושועת את שירתן בדרך
 לחפילה. לעתים כשטפסתי חזרה בחושך, הייתי שרה מל הדרך. וזה
 מזכיר לי חטא נוסף גם אתמול שרתי, שחתי ללא רשות.
 אם המנזר: מריה, רק כאן במינזר ישנם חוקים לג בי שירה.
 מריה: זהו החוק החמור ביותר בשבילי. האחות מרגרטה חמד מזכירה לי אבל
 מאוחר מדי, לאור שכבר החלתי לשיר.

אם המנזר: ואתו יום בגנה בו שרת במלוא גרוגך -
 מריה: אבל זה שיר כזה...
 אם המנזר: נגשתי לחלון וכשראית אותי המסקת.
 מריה: כן, אני זוכרת זאת מאז שזה קרה.
 אם המנזר: גם אני זוכרת זאת. חבל שהמסקת. נוהגת הייתי לשיר את השיר הזה
 כשהייתי ילדה, אך עתה כבר אינני זוכרת אותו. שירי בבקשה...
 (שרה) מריה:

טל מחיימה על עלה של הקטת
 סמל קפה ועליו הר קצפת
 אלף סודות בניר עטופים -
 אלה דברים שעלי אהובים.

פת בחמאה ועליט בשלכת
 סחו שככה כי עליו כ בר ללכת
 דובשניות ועוגות חפוחים -
 אלה דברים שעלי אהובים.

עז מחרוצץ, משחוכב עם הרוח,
 כביש מחנוצץ סביב טרדס התפוח
 ברזזונים צהובים צהובים -
 אלה דברים שעלי אהובים.

אין יגיד לי, אין מקטיב לי
 ועצוב בדד
 אזכור הדברים שעלי אהובים
 ושוב אסורר הידד!

אם המנזר: (שרה מתוך הדף)

טל מתייפה על עליה של רגפה
ספל קפה ועליו הר קצפת
אלף סודות בניר עטופים
אלה דברים שעלי אהובים.

פח בחמאה ועלים בשלכת
סחו שבכה כי עליו כבד ללכת
דובשניות ועוגות תפוחים -
אלה דברים שעלי אהובים.

עז מתרוצץ משתובב עט הרוח
כביש מתנוצץ סביב מרדס התפוח
ברוזונים צהובים צהובים -
אלה דברים שעלי אהובים.

אין יגיד לי, אין מקשיב לי
ועצוב בדד
אזכור הדברים שעלי אהובים
ושוב אשורר, הידד!
" " " "

שתייהן:

מריה:

כבוד האם, שחינו שרנו במלוא גרונונו.

אם המנזר:

הצדק אהך, זהו שיר שש... ק ש

מריה:

וכשאני שרה אותו טוב לי יותר. כבוד האם, איפה למדח את השיר?

אם המנזר:

גם אני גדלתי בהרים. מריה, גם לאזור שהצצח לתוך המנזר, עדיין
אינך מוכנה לאורה חיינו, לא כן?

מריה:

לא, אבל אני ממשיכה להתלל ולנסות.

אם המנזר:

מריה, השמלה שלבשת כשהגעת לכאן, האם היא עדיין במחסן?

מריה:

לא, כבוד האם, אני בטוחה שנחנה במחנה לעניים, אך מדוע את
שואלת?

אם המנזר:

מריה, אני חושבת שאין מקומך כאן. יהיה עליך לעזוב.

מריה:

לעזוב? לעזוב את המנזר? הו לא, כבוד האם, לא!

אם המנזר:

רק לזמן מה, מריה.

מריה:

אל תשלחי אותי מכאן, בבקשה. אלג הם חיי, אני רוצה בהם. (דממה)
לאן אני יכולה ללכת?

אם המנזר:

ישנה משפחה, משפחה עם שבעה ילדים - ואת הרי אוהבת ילדים -
יודעת לטפל בהם - הם זקוקים לאומנת עד ספטמבר.

מריה:

עד ספטמבר?

אם המנזר:

קסטן פון טראפ מצפה לך היום אחרי הצהריים. הוא איש טוב ואמץ.

מריה:

הקיסר העניק לו את אות מריה-תרזה על גבורתו בים האד ריאטי.
קסטן בצי? הוא יהיה מחפיר מאד!

אם המנזר:

איננו שולחים אותך לחלקם על אניה הקרב שלו. הני ברוכה, ילדתי.

מריה:

כבוד האם, ברשותך יכולה אני לשיר?
כן.

אם המנזר:

"אלה דברים שעלי אהובים". נחנה לי רשות לשיר.

מריה:

חמונה ג': חדר האורחים בבית קפטן פון טראם.

- פרנץ: כן אדוני?
 קפטן: קראתי לסוכנת הבית והיא לא ענתה. היודג אתה את הסיבה?
 פרנץ: למעמיס אין היא שומעת, אדוני.
 גב' שמידט: אני מצטערת, אדוני, עניתי לטלפון. בוקר טוב, אדונם. שמחים לראותך שוב בבית.
 קפטן: מדוע החפ טרה האומנת האחרונה?
 גב' שמידט: מי יודע? היא רק אמרה "נמאס לי" והסתלקה.
 קפטן: מדוע? לואיזה עשתה שוב קונציים? שמה לה צטרדעים במטה?
 גב' שמידט: על זה היא לא החלוננה, אדוני.
 קפטן: אחרת חבוא היום במקומה. וזאת צריכה להשאר.
 גב' שמידט: או?
 קפטן: היא באה מן המנזר ועליה להשאר עד סט טמבר.
 גב' שמידט: אני מקוה שתהיה בבית זמן מה, אדוני.
 קפטן: עד מחר. השיחה הטלפונית הייתה בשבילי?
 גב' שמידט: לא אדוני, היא הייתה בשביל פרנץ. לפני שהגיעה היה צלצול מוינה.
 מגברת שריידר. מספר הטלפון רשום אצלי.
 קפטן: אני יודע את המספר. אווזור בעוד חודש עם אורחיים אחדים.
 גב' שמידט: כן אדוני. יודע אתה כמה, אדוני?
 קפטן: רק שנים. האדון דטויילר...
 פרנץ: או, האדון סטויילר.
 קפטן: והגברת שריידר. (יוצא)
 פרנץ: מי ביקש אותי בטלפון?
 גב' שמידט: זה היה ממשרד הדואר, יש להם מיברק בשבילך, הוא ימטר בשעה 7:00.
 פרנץ: שבע? חמש שעות אצטרך להיות עצבני,
 גב' שמידט: כשהבחור המפורז הזה מתלק מברקים...
 פרנץ: דבר אחד ברור, לו הגרמנטהיו כובשים את אוסטריה הייתה לנו יעילות.
 גב' שמידט: מוטב שקפטן לא ישמע אותך אומר זאת. (הקפ טן למעלה שורק)
 הוא לא היה שורק לנו בזמן שאשמו הייתה בחיים.
 פרנץ: הוא שוב נחמנה למקד אניה.
 גב' שמידט: אינני יכולה לסבול את השריקות. זה ממש משפיל.
 פרנץ: בצי הקיסרי, רב המלחים היה חמיד שורק כדי לקרוא לנו.
 גב' שמידט: אבל אני לא הייתי בצי הקיסרי.
 פרנץ: הפסד ש לך. יכולת לעשות קריירה.
 (צלצלו בדלת, מריה נכנסה). את חכי מה.
 קפטן: אני קפטן פון טראם. ואת...?
 מריה: מריה ריינר.
 קפטן: ובכן, עלמתי, באשר לחובותיך... הואילי לעמרד באן?
 לפני שתפגשו עם הילדיסעליך ללבנט שמלה אחרת.
 מריה: אין לי שמלה נחרת. כשנכנסתי למנזר נחתי את שמלוחי לענייט.
 קפטן: ומאין השמלה הזאת?
 מריה: הענייט לא רצו אותה.
 קפטן: בסדר. אדאג שחקבלי בד עוד היום את אפשר. מעתה תהיי אחראית לילדי. ישנם שבעה. הצטרכי לבחון עד היכן הגיעו בלמודיהם ולהמשיך משט. את הבקר יבלו בכחה. בצהריים יצעדו בשבילי האוווזה.
 קפטן: חפסידי שיהיו במדים ובסדר מופ תי. הווק הראשון בבית הזה הוא משמעת.
 מריה: כן אדוני.

- הקפטן: (הילדים נכנסים) זוהי האומנת החדשה, העלמה מריה. לעבודתי יצעד כל אחד מכם קדימה ויאמר את שמו. את, העלמה, הקטיבי היטב כדי שתלמדי את הסימנים וחובלי לקרוא להם כשחרצי. (הילדים מציגים את עצמם) עכשיו נראה מה למדת.
- מריה: לא אצטרך לשרוק להם, קפטן, אני מחכונת - אהיה אתם כל הזמן.
- קפטן: לא כל הזמן. הבית גדול והאוווזה גדולה. הם אולפו לעשות כל אחד לקריאה שלו. כשארצה לקרוא לך חשמעי זאת (מסמיע שריקה) אל חטריח את עצמן, אדוני, אייני עונה לשריקה.
- מריה: שטויות. כל אווד בבית הזה עונה לשריקה. (שורק, נכנס פרנץ)
- קפטן: כן אדוני?
- קפטן: זהו המשרת שלי. האומנת החדשה, העלמה מריה. (שורק טוב) גב' שמידט: כן אדוני?
- קפטן: זוהי קצינת המבצעים, גברת שמידט. העלמה מריה. דאגי להבין את חדרה.
- גב' שמידט: כן, אדוני.
- קפטן: טוב, עכשו אשאיר אותך עם הילדים. הפיקוד בידיך.
- מריה: סליחה, אדוני, איני יודעת איך לפנות אליך.
- קפטן: את חקראי לי קפטן.
- מריה: תודה לך, קפטן. שכחתי להוודי לך את המשרוקית, לא אזדקק לה. (קפטן יוצא). ובכן, עכשו שנשארו לבדנו, אמרו לי טוב את שמותי וגילכם.
- ליזל: שמי ליזל. אני בת שש עשרה ואינני צריכה אומנת.
- מריה: אני שמחה שאמרת לי זאת, נהיה משוט ידידות.
- פרידריך: שמי פרידריך. אני בן ארבע עשרה. אני ילד.
- מריה: ילד? לא אחת כמעט גבר.
- לואיזה: שמי בריגיטה.
- מריה: לא אמרת לי את גילך, לואיזה.
- בריגיטה: שמי בריגיטה והיא לואיזה והיא בת שלוש עשרה, ואת חכמה מאד.
- קורט: אני בת השע ולך יש שמלה מגעילה.
- בריגיטה: לא אומרים דבר כזה.
- בריגיטה: למה לא? אחת לא חושב שהיא מגעילה?
- קוסט: אילו הייתי חושב כך הייתי אומר זאת. שמי קורט, אני בן כמעט אחת עשרה.
- מריה: להיות בן "כמעט אחת עשרה" זה גיל יפה.
- מרתה: שמי מרתה ואהיה בת שבע ביוטשלישי, ואני רוצה במנונה שמטיה ורודה.
- מריה: ורוד הוא הצבע האהוב עלי ביותר. ואת גרטל? אני רוצה לאמר לכם משהו, מעולם עוד לא הייתי אומנת. כיצד עלי להחיל?
- לואיזה: את מכוונת שאת לא יודעת בכלל איך להיות אומנת?
- מריה: לא.
- לואיזה: דבר ראשון עליך לאמר לאבא שלא ידחוף את האף לכל דבר.
- קורט: הפסיקי לואיזה, אני דוקא מחבב אותה.
- בריגיטה: (לוקח צרחיק הגיטרה) מה יש כאן?
- מריה: הגיטרה שלי.
- בריגיטה: בטביל מה שה טוב?
- מריה: נוכל לשיר ביחד.
- מרתה: אנחנו לא שרים.
- מריה: כמובן שאתם שרים, כל אחד שר. איזה שירים אתם יודעים?
- קורט: אנחנו לא יודעים שירים.

אחט לא יודעים?

מריה:

לא,

כולם:

טוב עשנו אני יודעת ממה להתחיל, אלמד אותכם לשיר. (מנגנת בגיטרה וטרח)

מריה:

נתחיל ילדים מבראשית

כי כך מתחילים חמיד

בקריאה מתחילים ב-

א, ב,

גרטל:

בשירה מתחילים מדו-רה-מי

מריה:

דו-רה-מי

ילדים:

דו-רה-מי, שלושה פעמים ראשונים תמיד

מריה:

דו-רה-מי

ילדים:

דו-רה-מי

מריה:

דו-רה-מי-פה-סי-לה-סי

(מדברת אנסח להקל זאת עליכם. הקשיבו

דו הוא דוב לבן צפוני

(שרה)

רה הוא רע מאוכזב

מי דופק על חלוני

פה ילדה יפה אוהב

סול סולחים לו את הכל

לה קוראים לאהובה

סי סלחי נא חביבה,

דוב אוהב אותך נורא,

דו

גרטל:

הוא דוב לבן צפוני

מריה:

רה

ילדים:

הוא רע מאוכזב

מריה:

מי דופק על חלוני

פה ילדה יפה אוהב

סול

ילדים:

סולחים לו את הכל

לה קוראים לאהובה

סי סלחי לי חביבה

דוב אוהב אותך נורא.

מריה:

דו הוא דוב לבן צפוני

ילדים:

רה הוא רע מאוכזב

מי דופק על חלוני

פה ילדה יפה אוהב

סול סולחים לו את הכל

לה אומרים לאהובה

סי סלחי נא חביבה

דוב אוהב אותך נורא.

מריה:

דו-רה-מי-פה-סול-לה-סי-דו.

ילדים:

סי-דו.

(מדברת) לזה קוראים שיר? דו-רה-מי-פה-סול-לה, דו-רה-מי-פה-סול וכך הלאה.

בריגיטה:

דו-רה-מי-פה-סול וכו' הם רק אמצעים לבנות שיר. כשיודעים את

מריה:

התווים האלה אפשר לשיר מיליון שירים שונים.

פרידריך:

איך?

על ידי צרופים שונים. הקשיבו

מריה:

מריה:	סול-דו-לה-פה-מי-רה-דו
	עכשו אחס.
הילדים:	סול-דו-לה-פה-מי-רה-דו
מריה:	סול-דו-לה-סי-דו-רה-דו
הילדים:	סול-דו-לה-סי-דו-רה-דו
מריה:	עכשו נחבר אותם.
	סול-דו-לה-פה-מי-רה-דו
	סול-דו-לה-סי-דו-רה-דו
בריגיטה:	אין לזה כל מובן
מריה:	עכשו נכניס מלים. מלים לכל חו. (שרה)
	אט יודעים לקרוא חוים
	מיותר לזכור מלים.
בריגיטה:	אמרת, מלה לכל חו.
מריה:	כן, בריגיטה.
בריגיטה:	אבל כששרין "לזכור מלים" יש שלושה חוים בשתי מלים.
מריה:	כן, זה נכון, לפעמים עושים זאת. עכשו כולנו יחד
ילדים:	אם יודעים לקרוא חוים, מיותר לזכור מלים.
גרטל:	דו
כולם:	הוא דוב לבן צפוני
מרתה:	רה
כולם:	הוא רע מאוכזב
בריגיטה:	מי
כולם:	דופק על חלוני
קורט:	פה
כולם:	ילדה יפה אוהב
לואיזה:	סול
כולם:	סולחים לו את הכל
פרידריך:	לה
כולם:	קוראים לאהובה
ליזל:	סי
כולם:	סלחי נא וביבה
	דוב אוהב אותך נורא.
	דו רה מי פה סול לה סי דו
	סי לה סול פה מי רה
	דו מי מי
	מי סול סול
	רה פה פה
	לה סי סי
	דו מי מי
	מי סול סול
	רה פה פה
	לה סי סי
מריה:	אט יודעים לקרוא חוים
	מיותר לזכור מלים.
כולם:	דו הוא דוב לבן צפוני
	רה הוא רע מאוכזב
	מי דופק על חלוני
	פה ילדה יפה אוהב
	סול סולחים לו את הכל
ילדים:	סולחים לו את הכל
מריה:	לה קוראים לאהובה
ילדים:	קוראים לאהובה
מריה:	סי סלחי לי חרורה

ילדים: סלחי לי חביבה
 מריה: דוב אוהב אותך נורא
 ילדים: דוב אוהב אותך נורא
 מריה: דו סי לה סול פה מי רה דו
 כולם: דו!

חמונה ד': בגן.

ליזל: לילה טוב, רולף.

רולף: ליזל,

ליזל: כן?

רולף: את לא צריכה ללכת לישון כל כך מוקדם רק מטני שאביך בבית.

ליזל: איך ידעת שאבי בבית?

רולף: יש לי שיטוח לדעת.

ליזל: אתה כביר.

רולף: לא, באמת...

ליזל: או כן, אתה כזה... אני טחכוונת איך ידעת לפני יומיים שנהיה

רולף: פה הלילה עם מיברק בשביל פרנק?

ליזל: כל שנה בזמן הזה הוא מקבל מברק יום הולדת מאחנתו.

רולף: אתה רואה, אתה עצום!

רולף: אני יכול לבוא שוב מחר בלילה?

ליזל: איך אתה יכול לדעת שיהיה לך מיברק גם מחר?

רולף: אני יכול לבוא בטעות, כאילו עם מברק לקולונל שריידר. הוא

ליזל: כאן את יודעת, אבל אל תגידי לאבא שלך.

ליזל: למה לא?

רולף: כי אבא שלך הוא אוסטרי כזה.

ליזל: כולנו אוסטריים.

רולף: יש כאלה שחושבים שאנחנו צריכים להיות גרמנים. נקוה שאבא שלך

ליזל: לא יסתבך בצרות.

רולף: אל תדאג לאבא שלי. הוא קיבל אות הצטיינות על אומץ לב.

ליזל: אני יודע, אני לא דואג לו, אבל אני דואג לבת שלו.

ליזל: ליי? למה?

רולף: בת כמה את, ליזל?

ליזל: בת שש עשרה. מה רע בזה?

רולף: (שר) הכי בסבלנות ילדה

גורל אותך יסיע

מטן ירצו ללגוט ילדה

כמו יין מגביע

ליזל: גביע

רולף: את בת שש עשרה, בת טיפש עשרה

אל גא חמהרי

עין פקחי ואל חשכתי

תנוקת הזהרי

רולף: את בת שש עשרה, בת טיפש עשרה

הם יתיצבו בסך

בני ש זעלים, פקחים ונוכלים

ויין יגישו לך.

ליזל: לא מוכנה לקרב מולם

גברים לא למודה,

נצבח ברעד מול עולם
 עולם בלתי נודע.
 את זקוקה לעלם פקח
 מי לך אותו ימצא -
 אני בן שבע עשרה, כמעט בן שמונה עשרה
 הני ואחן לך עצה.
 אני בח' שלש עשרה, בח טיפ ש' עשרה
 ידעתי אני ומימה
 לי בחורית יספ' ר' סיפורית
 בן ד' רגע להם אלמע.
 אני בח' שלש עשרה, בח ט' שלש עשרה
 חמימונת כשושנה
 ישנואני פוחחית בקלפיים
 ואין אני מבינה.
 לא מוכנה לקרב מולט
 גברית לא למודה
 ניצבח ברעד מול עולם
 עולם בלתי נודע.
 אני זקוקה לעלם פקח
 מי לי אותו ימצא?
 אתה בן שבע עשרה, כמעט בן שמונה עשרה
 אנא חתן לי עצה.

ליזל:

חמונה ה': ודר השנה של מריה.

גב' שמידט: (מאורתי הקלעית) העלמה מריה! העלמה מריה! זו אני, גברת שמידט.
 מריה: אני מחוננת ללכת לישון.

גב' שמידט: הקט טן נוסע מחר לוינה. הגיע הבד שהוא הזמין לשמלה חדשה עבורך.
 מריה: הן, כמה נאה מצידו. זאת תהיה השמלה היפה ביותר שלי. אני יודעת זאת. אני מקווה שתמצא חן בעיני הקפטן מפני שאני רוצה לבקש יותר מן הבד הזה.

גב' שמידט: יתחר?
 מריה: לא בשבילי, בשביל הילדים, לבגדי משוק.

גב' שמידט: ילדי פון טראט אינם משחקים. הקפטן לא סובל כשהם מתלכלכים.
 מריה: אבל הם ילדים, הם צריכים לטפס על עצים ולהתגלגל על הדשא.

גב' שמידט: הקפטן אומר שהורגיל הטוב ביותר הוא צעידה. הילדים ימשיכו לצעוד
 אני מקווה שהחדר מוצא חן בעיניך.
 מריה: כן, חודה.

גב' שמידט: יסודרו מחר וילונות חדשים לילונות.
 מריה: זבל הוילונות האלה טובים מאד.

גב' שמידט: יהיו וילונות חדשים.
 מריה: האם הקפטן יעדר זמן רב?

גב' שמידט: אינני יודעת. הוא בא תמיד כוצריך לשכור אומנת ודחה. לפעמים
 נדמה לי שהילדים מטלקים תמיד את האומנת שלהם כדי לרצות את אבא
 שלהם.

גב' שמידט: ודאי גם הוא רוצה לראות אותם.
 מריה: מאז מות אשתו מראה הילדים מזכיה לו גיחה יותר מדי. (מצביעה
 על הגיטה) זה יכולה לסגור אותה בגרון, לא חשמשני בה.
 מדוע לא?
 מריה: הקפטן מתנגד לצלילי מוסיקה כזו.
 גב' שמידט: מתנגד לצלילי מוסיקה?
 מריה:

קפטן: אני נושב שכן.
מקס: מצויין. עלי לבקר בכל העיירות בסביבה ולהקטיב לכל הנקהלות והרביעיות.
קפטן: אינני מבין מה קרה לילדים.
אלזה: אינך דואג להם, יקירי?
קפטן: הם היו צריכים להיות פה לקבל אותך. סלחו לי אנסה למצוא אותם. (יוצא)
מקס: אלזה, האט הצלחת להשטיע על ג'ורג' האט ישא אותך לאטה?
אלזה: הו, כן, כמובן. אט כי הוא עוד לא הודה בכך. נדמה לי שמשהו מעכב אותו.
מקס: ואינך יודעת מה זה?
אלזה: לא.
מקס: אני יודע.
אלזה: מה?
מקס: פשוט מאד זה כסף.
אלזה: כסף?
מקס: כן. הוא עשיר ואת עשירה.
קפטן: (לרולף) מה אתה רוצה?
רולף: הו, קפטן, לא ראיתי, לא ידעתי... הייל!
קפטן: מי אתה?
רולף: יש לי מברק בשביל מר דטוילר.
מקס: אני מר דטוילר.
קפטן: מסרה את המברק ועכשיו הסתלק.
אלזה: ג'ורג', הוא רק ילד.
קפטן: אני אוסטרי ולא אסבול את ההצדעה הזאת.
מקס: ג'ורג' מדוע אינך לוקח את הדברית כמוני? מה שיקרה יקרה. דאג רק שזה לא יקרה לך.
קפטן: מקס, דבר טוב הוא שאין לך אופי, מפני שלו היה לך אני משוכנע שהייתי טונא אותך.
מקס: אי אפשר לטונא אותי בני נחמד מדי.
פרנץ: מר דטוילר, טלפון בשבילך.
מקס: אני בא.
מריה: הו, קפטן, אתה בכיתה?
קפטן: הסתדרו בשורה! התנקו! לבשו מדים והתייצבו מיד וזרה! חת, שתיים, זוד! העלמה, טאיטה לקחת את הטינופת הזאת, מחלוק בלהות?
מריה: לא, מהוילונות, מהוילונות בחדר השנה שלי.
קפטן: חכי רגע, את רוצה לאמה שהשכנים ראו את הילדים שלי לובשים וילונות?
מריה: הו, כן, הם נעשו מאד פומולרייט, כל הרואה אותם מחייך.
קפטן: אין זה מפליא אותי.
מריה: הם אומרים: הנה הילדים של קפטן מון טראם.
קפטן: ילדי היו חמיד כבוד לשמי.
מריה: אבל קפטן, אתה טועה. הם היו רק בוכות צועדות אומללות.
קפטן: דעתך על ילדי אינה מענינה אותי.
מריה: מיטחו צריך להגיד לך. אינך נמצא כאן זמן מספיק כדי להכיר אותם.
קפטן: איני רוצה לשמוע.
מריה: אני יודעת שאינך רוצה אבל אתה מוכרח להקטיב. כך לדוגמא את ליזל. אין היא עוד ילדה, ואם תתייחס אליה כמו אל ילדה היא ודאי תתמרד. ופרידריך, הוא מפתח להיות עצמו. הוא ביישן מתבודד, הוא זקוק לך. הוא זקוק לבטחונך.

קפטן:
מריה:

אל תספרי לי על בני.
בריגיטה יתגלה לספר לך עליו. היא יכולה לספר לך רבות, לו
טרונת להכיר אותה, מפני שהיא מבחינה בדברים ותמיד אומרת את
האמת, בעיקר כשאינך רוצה לשמוע אותה. וקורט הוא ילד רגיש, נפגע
בקלות ואתה מתעלם ממנו. אתה מסלק אותו כשט שאתה מסלק את כולם.
(הקפטן רוצה לצאת) עוד לא גמרתי. על לואיזה ומרתה עוד אינני
יודעת מספיק וגרטל הקטנה זקוקה לאהבה. אנה קפטן, אהוב את גרטל,
אהוב את כולם. הם זקוקים לך.

קפטן:
מריה:
קפטן:
הילדים:

זה היה מספיק. הרחי את הציף ושבבי אל המנזר. אתה ככל הנראה
אני מצטערת. לא הייתי צריכה לאמר את כל זה.
לאחר שתלכי יהיה פה... מה זה?
(שריט)

רוקדו והגבעות לצלילי הזמר
שרות הן שריט בני אלפי יונים
לבי המלאות בצלילי איך גמר
בקול מנגינת החרוטים עונים.

מריה:
קפטן:
מריה:
קפטן:
מריה:
אלזה:
הילדים:

הט שריט.
מי יר?
הילדים שלך.
ילדי שריט?
רציתי שיטירן לכבוד הגברת שריידר.
ג'ורג' עליך לשמוע.
(שריט)

לבי מהרמוי בכנפי צפורים
של זהב, שעפות כך בסיר
הולט את בקול פעוץ טוב
ומזעיק כל העיר.

צוחק כמו נוול ולא כאכזב
מדלב, מתחול ושר כל הליל
כדמיר אז קולו מתגלגל

הקפטן והילדים:

אשוב לגבעות למלה דוממת
ידעתי אשמע שם שירי תמיד
לבי יבורך בצלילי הזמר
אז אשר שנית.

אלזה:
קפטן:
אלזה:

ג'ורג' מדוע לא אמרת לי שילדיך מקסימים כל כך?
ילדים, הראו לגברת שריידר את הגן.
כן, הראו לי את הגנים. לפני רוצה לראות את הכל, אהבתי. אינני
יודעת את שמותיכם כך איך זה משנה. אני בשנותי שעוד זמן רב לא
אוכל לזכור אותם, כך בסופו של דבר אלמדי.

לואיזה:

שמי הוא מרתה.
כן לא בכוח, שמי הוא מרתה, שמה לו יזה.
אלזה יוצאת עם הילדים) את צדקת, הינני מכיר את ילדי.
ג'ורג' רוצה להכיר אותך. לאהר שאלך...

מרתה:
קפטן:
מריה:
קפטן:
מריה:
קפטן:

לא רוצוני שחשארני.
אם אוכל לעזור
כבר עזרת. החזרת את המוסיקה לבינני. כמעט שכחתי... (שר)

צוחק כמו נוול ולא כאכזב
מדלב מתחול ושר כל הליל
כדמיר אז קולו מתגלגל
מריה והקפטן: אשוב לגבעות למילה דוממת

לבי יבורך בצלילי הזמר
אז אשיר שנית. (הקפטן יוצא)

מריה: (שרה) דו הוה דוב לבן צפוני
רה הוא רע מאוהב
מי דופק על ולוני
פה ילדה יפה אוהב
(לכנסת) חזרתי לבקר אותך.
חודה לך.

אלזה:
מריה:
אלזה:
מריה:
אלזה:
מריה:
אלזה:
מריה:
אלזה:
מריה:
אלזה:
מריה:

הקפטן באמת החרשט.
כן, אני חושבת שהיה מרוצה. הוא ביקש ממני להשאר עם הילדים.
או, את נשאת?
עד ספטמבר.

ספטמבר?
ואז אשוב למנזר.
למנזר?
אני עומדת להיות נזירה.
הו, כמה מקסיט. כשתחזרי למנזר חשבי עלינו.
אתפלל בשבילך.

תמונה ז': גרטל וגברת שמידט.

גב' שמידט: לא. (גרטל קדה) כן, כן. את צריכה לעשות זאת לפני כל אחד מן
האורחים. בחיי ילדים, המסיבה הוחילה.
(נכנסת) גב' שמידט, קשרי לי בבקשה את הסרט, עוד אף פעם לא היתה
מטיבה וצלנו בבית.

מרתה:
גב' שמידט:
ליזל:
פרידריך:
גב' שמידט:
ליזל:
גב' שמידט:

(בריגיטה, לואיזה, ליזל, פרידריך - נכנסים)
אה, כן, פעם היו כאן הרבה מטיבות.
פרידריך ואני היינו מציצים תמיד מלמעלה.
אני עוד זוכר את המוסיקה.
פעם הביא אביכם תזמורת צוענים שלמה מהונגריה.
כן, כולט לבשו מעיליט אדומים.
לכן, ילדים, והשתדלו להתנהג יפה. בואו.
(יוצאת עם גרטל ומרתה)

פרידריך:
לואיזה:
אני זוכר שהיו המון גברות יפות וכולט היו צוחקים הרבה.
היתה גברת אחת - היפה מכולן - אני חושבת שהיא הייתה כאן כל
הזמן.

כן, לואיזה.
מותר לנו לרקוד כשתאורחים רוקדים?
כן, כמובן. אחט זוכריט מה אמרה לנו העלמה מריה?
כן.

ליזל:
בריגיטה:
ליזל:
כלט:

קורט ובריגיטה רוקדים ואלס. גט לואיזה ופרידריך. ליזל משחקת
הזמנה למחול ורוקדת לבדה).

תמונה ח':

קורט, מאז שהייתי ילדה קטנה לא רקדתי לאנצ'לר.
או, את זוכרת את זה, הראי לי.
לא רקדתי מאז - (הקפטן נכנס ומסתכל בהם)
בואי, אמרת שוב שמאל מאחורו -
נכון. אבל לפני כן נגש העלם לעלמה.
כן. (משתחויה. היא קדה)

מריה:
קורט:
מריה:
קורט:
מריה:
קורט:

מריה: אז הם הולכים קצת (הולכים בידיהם שלובוח. אחר כך מנסים תנועה הקשה לקורט)

קפטן: לא כך, קורט. הנה אראה לך. (רוקדים. באמצע הרוקוד נבוכים ומריה מפסיקה).

מריה: אינני זוכרת הלאה.

קפטן: (גם הוא נבוך) כך רוקדים זאת, קורט. (יוצא)

בריגיטה: פניך אדומים.

מריה: כבר אינני יגילה לרוקוד.

אלזה: (למריה מן המרפסת) הי, אתה שם.

מריה: ערב, טוב, גב' שריידר. (יוצאת. אלזה יורדת)

קורט: אני מקווה זאת מרגישה יותר טוב, גב' שריידר.

אלזה: כן, כן, תודה לך. (מקס מפרנץ נכנסים עם מזוודה. מקס יוצא עיני בריגיטה).

בריגיטה: שלום דוד מקס, יש לנו מסכה. (פרנץ יוצא עם המזוודה).

מקס: יוטי. אמרי לאביך שזאת בודאי תהיה הצלחה. הרי אני כאן. (בריגיטה יוצאת).

אלזה: מקס!

מקס: אלזה! (מנטק ידה)

אלזה: חוזה מקס.

קפטן: (נכנס עם ליזל) מקס! חזרת! כהגיל בדיוק לארנחה.

מקס: ג'ורג', באמת חטבת שאפטר לחגוג בלעדי?

קפטן: (צוחק) ליזל, אמרי לגב' שמידט להוסיף שני מקומות ליד השולחן ואמרי לעלמה מריה שרצוני לראות אותה. (ליזל יוצאת)

אלזה: שני מקומות?

קפטן: אנוניו פריכט עוד גברת.

אלזה: מי? ליזל?

קפטן: לא, היא צעירה מדי. אזמין את מריה.

מקס: אתה מדבר ברצינות?

קפטן: כמובן!

מקס: היא עובדת פה!

קפטן: לא כך אני מחייס אליה.

בריגיטה: (נכנסת) גב' שריידר, מבקשים לדון שם.

אלזה: בוא, ג'ורג', נמלטתי מן האנשים האלה כבר למעלה משעה. (יוצאים)

מריה: (נכנסת) מר דטוילר! אני שמחה לראות אותך.

מקס: כן, עוד תהיינה לך הזדמנויות (יוצא).

בריגיטה: מהחולה יד יוטי. לא היה לה כאב ראש. היא פשוט רצתה להסתלק מן המסיבה. היא עטוה את עצמה.

מריה: בריגיטה, זה לא נהה לאמר דבריה שליך בטווח בהם.

בריגיטה: אבל אני כן בטוחה. שמעתי אותה אומרת לנבא שנמלטה מן האנשים כאן.

מריה: זה אינו אומר שגב' היה לה כאב ראש. זה מאד חוטוב שאתם תחבבו את גב' שריידר.

בריגיטה: אני די מחבבת אותה. למה זה מאד חשוב?

מריה: את אני חושבת שהיא תהיה אמכט החדשה.

בריגיטה: או לא, אבא לעולט לא יחמתן אתה! זה- זה בלתי אפשרי!

מריה: למה?

בריגיטה: מפני שהוא חובב אותך.

מריה: בריגיטה, זה מאותם דברים - (פחאוס מבינה)

בריגיטה: את ודאי יודעת זאת.

מריה: (בלחישתה) בריגיטה - לא!

בריגיטה: את זוכרת אותו לילה, כשישבנו כולנו על הרצפה וטרנו את "אדלויס" שנוה למד אותנו? רשומנו אפסח לו על שורת את המלכה. הנה לך

חמונו ט': המנזר

אם המנזר: (מברכה וניכח, דפיקה בלוח) יבוא. (נכנסת מרגרטה. יצאנו סופיה והחניכה).

מרגרטה: מריה מבקשת לראות אותך. אני יודעת שזה עליה לה במאמץ רב. את המנזר: וכיחיל עד שהיא תרצה לבוא אלי.

מרגרטה: מוזר. היא שמוחה להינתן כהן ויחיד עם זמן אינה שמוחה.

את המנזר: את יודעת חולי, למה שלווה אותה חזרה?

מרגרטה: אינה אומרת דבר. אינה מדברת מלבד בחפילה.

את המנזר: תרצה איתה.

מרגרטה: מריה! (מריה נכנסת וכורעת לפניו אם המנזר)

את המנזר: זהו ודאי היה לך נסיון קשה.

מריה: כן אם המנזר.

את המנזר: למדת ממנו משהו?

מריה: למדתי שמוטב לי לא לצאת מבין קירות שלה לעולם.

את המנזר: למה שלחו אותך חזרה?

מריה: (מהססת) הם לא שלחו אותי. עזבתי. עזבתי בלי להודיע לזה, אמילו בלי לאמר שלום.

את המנזר: שבי, מריה. מה קרה עם, מריה? למה עשית זאת?

מריה: פחדתי.

את המנזר: פחדת?

מריה: (במאמץ) הייתי מבולבלת. הרגשתי - מעולם עוד לא הרגשתי כך. לא יכולתי להישאר - ידעתי שכאן אהיה רחוק מזה - שכאן אהיה בטוחה.

את המנזר: מריה, המנזר שלנו איננו מקום טוב. מה הדבר שאת פחדת ממנו?

מריה: אני פחדת לראות אותו טוב.

את המנזר: צאי בבקשה האחות מרגרטה. מריה, את אוהבת את קפטן פון טראפ?

מריה: אינני יודעת. אינני יודעת.

את המנזר: דברי, ילדתי דברי.

מריה: בריג'יטה אמרה שאני - שאביה אוהב אותי - וזה הוא בא שחארט

והסתכלנו זה בזה - ולא יכולתי לנשום. אז ידעתי שאני צריכה לעזוב.

את המנזר: אבל את מחבבת אותו, מריה?

מריה: כן. את הרכוה בעיניו. אני אוהבת לשמוע אותו מדבר, גם כשהוא כועס. אני אוהבת לראותו מחייך אל גרמל הקטנה.

את המנזר: האם הוא ראה מה את מרגישה?

מריה: את ראה, הרי לא בכונה עשיתי זאת. אני הייתי שט בשליחות הלהים.

לך בקשתי את אוהבתו זה היה לא הוגן. אינני יודעת, עם המנזר -

את המנזר: ילדתי, את אוהבת את האיש הזה. לך לחזור לשם.

מריה: הן, לא, בבקשה. אל תאמרי לי לשוב. בבקשה! חניתי לי להישאר כאן.

את המנזר: המקום הזה לא נועד להחביא אנשים מפני בעיות. עליך ללכת. עליך

למרות את החיים לטוב בועדת.

מריה: איך תמצא?

את המנזר: ררוץ אלי אמש

דור אלי הר

שיר שביה של אמש

שר לו מחר

דרך המלך

או בר מעול

אל תעיד לשאול

לשאול אל תעיד
שמחה לבקש
מאושר שהעיד חלומות לממש

צחק אלי שמש
דהר אלי הר
שיר שגיא של אמש
שר לו מחר.

לשאול אל תעיד
שמחה לבקש
מאושר שהעיד חלומות לממש
צחק אלי שמש
דהר אלי הר
שיר שגיא של אמש
שר לו מחר.

מערכה ב'

- תמונה י': (מקס והילדים משוחקים מחבואים) :מקס
- הז הילדה עצמות לה שתיים :מרתה: (יודל)
- תיכף ביו לנסיך ענחתי היא :קורט:
- (יודל) :לואיזה:
- וכששמעה זאת האט נבוקר :כולם:
- (יודל) :מקס:
- זה יעלה לבתי ביוקר :גרטל:
- (יודל) (גרטל מורידה את דיטי העניים). :מקס:
- (יודל) :כולם:
- מסטיק, עכשו נשיר ברצינות, ליזל - (לוקחת גיטרה משמיעה וזו) :מקס:
- (שרים) דו-מי-סי-דו :כולם:
- זה יפה, יפה מאד, חק זה ל שווה כלום, דמו שאוהב על במה באולם :מקס:
- קונצרטים וקונסרטים.
- איזה אולם, דוד מקס? :לואיזה:
- כל אולם - אולי אולם קאלטצברג - אולם מלא אנשים, ובכך - :מקס:
- דו-מי-סי-סו (מקס מפסיק אוחס אוד אחד) :כולם:
- גרטל, למה אינך שרה בקול רם? :מקס:
- כואבת לי האצבע. (מראה אצבע חבושה) :גרטל:
- (מנטק לאצבע) עכשו תוכלי לשיר בקול רם, בליל המסיבה שרת כל :מקס:
- כך יפה, נתחיל טוב - (הקטנטן ואלזה נכנטיים, מפסיקים לשיר) הם רצו לשיר לי, החמודים, אבל כבר איננו שרים כפי ששרו קודם.
- אנחנו צריכים את העלמה מריה. :לואיזה:
- (לוקח את הגיטרה) איננו זקוקים לעלמה מריה. אתם יכולים לשיר :קפטן:
- לא פחות יפה אחי, ובכך, מה נשיר? (שר)
- דו, הוא דוב לבן צפוני -
- העלמה מריה היתה מתחילה פ- :קורט:
- אנחנו לא נזכיר יותר את העלמה מריה. :קפטן:
- בוא, מקס, נלך לטייל. :אלזה:
- כן, נלך. משהו צריך את המכונית? :מקס:
- מה נשיר? :קפטן:
- (ליזל מדריכה את הילדים)
- רוקדו הגבעות, לצלילי הזמר :כולם:
- שרות הן שירים, בני אלפי שנים
- לבי ממלאות בצלילי איז גמר

- קפטן: לא, לא השיר הזה - (לוקח את לואיזה הצידה) לואיזה, נסית לפגוע בעלמה מריה, באווד מאותם טריקים שלך?
 לואיזה: רק אלה שהיא אהבה ושהצחיקו אותה.
 קפטן: לא שמת צפרדעיט במיטתה?
 לואיזה: לא אבא.
 קפטן: משהו ודאי קרה שבגללן עזבה אותנו בלי לאמר שלום.
 גרטל: היא לא חוזרת?
 קפטן: לא, יקירה, אינני חושב שחוזר.
 מרתה: אבל היא היחה באומנת הכי טובה שלנו.
 קפטן: לא תהיה לכם יותר אומנת.
 לואיזה: איזה יופי!
 קורט: אני לא בטוח!
 קפטן: תהיה לכת אמא חדשה.
 ליזל: אמא חדשה?
 פרידריך: קברת שרדה?
 קפטן: כן. הזולטנו על כך: אמש. אני מאושר מאד. ובכן, הגיע הזמן לסיול אחר הצהריים שלכם. (ליזל מנשקת אותו. הוא מחזיר את הגיטרה).
 לואיזה: אתם זוכרים את השיר שהעלמה מריה שרה כשרצחה להרגיש יותר טוב? ליזל: כן.
 בריגיטה: כואו ננסה.
 כולם: טל מחיפה על עליה של רקפת
 ספל קפה ועליו הר קצפת
 אלף סודות בניר עטופיט
 אלה דברים שעלי אהובים. (מפסיקים)
 גרטל: למה אני לא מרגישה יותר טוב?
 מריה: (מריה טרה מאוורי הקלעים)
 פת בומאה ועליט בשלכת
 סתו שבכה כי עליו כבר ללכת
 דובשניות ועוגות תפוחים
 אלה דברים שעלי אהובים.
 כולם: מריה! מריה חזרה!
 ליזל: יפה היד לך, איך מקשיב לך
 מריה: יפה היד לך, איך מקשיב לך
 מריה: (מחבקת אותם) ילדיט, ילדיט, אני מתושרת לרבות אתכם. צריך לסייג את אביכם מיד.
 ירנה: אני אמא אווור (רצה)
 קורט: אני אעזר לך (יוצא)
 מריה: איך האצבע?
 גרטל: את זוכרת!
 מריה: ליזל - הכל בסדר?
 ליזל: כן, העלמה, כן.
 מריה: הרבה מברקסס הגיעו לאחרונה?
 ליזל: לא, העלמה. עכשו אשמו ללכת לפנימיה.
 מריה: ליזל, ע נימיה איננה מחבוא מבעיות. הו, יש לי כל כך הרבה לאמר לכם.
 לואיזה: גם לנו יש מה לספר לך.
 מריה: אני בטוחה.
 בריגיטה: אני חושבת שהחשוב מכל הוא שובא עומד להתחונן.
 מריה: להתחונן?

מריה: אח בטוחה?
בריגיטה: כן. הוא רק עכשו ספר לנו.
(קורט ומרתה נכנסים)
קורט: מצאנו אותו.
קפטן: ליזל -
ליזל: לואיזה, בריגיטה, ילדים | מריה! אנונו נהיה בחדר הילדים. (יוצאים)
קפטן: חזרה?
מריה: כן, קפטן.
קפטן: עזב אתנו בלי מלת הסבר. אפילו בלי לאמר שלום.
מריה: זה היה רע מאד מצדי, סלח לי.
קפטן: למה עשית לנו זאת? הסבירי לי.
מריה: אל תשאל אותי, בבקשה. הסיבה כבר איננה קיימת.
קפטן: חזרה כדי להשאר אתנו?
מריה: רק עד שתוכל למצוא אומנת חדשה.
קפטן: הו לא! הילדים התגעגעו אליך, אני - כולנו התגעגענו אליך. הכל נראה אחרת בלעדיך. הכל נראה רע.
מריה: אבל -
קפטן: נדבר על כך מאוחר יותר. הילדים מחכים לך.
אלזה: (נכנסת) מריה! ג'ורג' לא ספרת לי שהעלמה מריה חזרה. אני כה שמחה לראותך.
מריה: תודה. קפטן, הילדים שו לים אם תרשה להם לבטל את הלמודים מחר כדי שנוכל לצאת לטיול.
קפטן: אני מרשה.
מריה: הט ישמחו מאד. הרשי לי, גב' שרדר לאחל לך רוב אושר. קפטן - הילדים ספרו לי שאחם עומדים להנשא.
אלזה: אני חוששת שטעו. ג'ורג' עלי לגמור לארוז אם אני נוסעת לוינה.
קפטן: אם את רוצה. אומר לערנץ להכין את המכונית.
אלזה: אני יכולה לעשות זאת, שלום, ג'ורג'. שלום, מריה. (יוצאת)
מריה: אני מצטערת על שאמרת דברים מיותרים.
קפטן: אמרת דבר לא נכון, אבל אמרת אותו בזמן הנכון.
מריה: הילדים ספרו לי שאח עומד להתחתן.
קפטן: מצאנו שאיננו הולכים באותה דרך. מריה, היש מישהו שממנו עלי לבקש רשות לשאת אותך?
מריה: אולי נשאל את הילדים? (יוצאים)

תמונה י"א: מקס על המרפסת.

ליזל: אחת חוטב שיהיו לאבא בעיות?
מקס: זה לא מוכרח להיות. היום צריך לדעת להסתדר עם כל אחד. ליזל, דאגי שכל הילדים יהיו במכונית בשעה 11.
בריגיטה: דוד מקס, אחת בטוח שאבא מסכים לזה?
מקס: הוא יסכים ויהיה גאה.
בריגיטה: ליזל, גם את חושבת כך?
מקס: בריגיטה, את לא בוטחת בי?
בריגיטה: לא.
מקס: ובכן, ובכן - המכונית עוזבת בשעה 11.
פרנץ: העלמה ליזל, הביטי מה יש לי כאן.
ליזל: המזוודות של אבא.
פרנץ: כן הם חזרו. (יוצא)
מקס: (עצבני) ליזל, ודאי יהיה להם הויבה לספר לנו. אל נמחר לספר להט על -

הילדים: (נכנסים) הט כאן! הט כאן!
 (מריה וקפטן נכנסים)
 ילדים! מקס!
 מריה: לא ציפינו לכת לפני השבוע הבא.
 מקס: מקס, טוב לראות אותך כאן. הרבה יש לי לשאול אותך.
 קפטן: ילדים, כל כך התגעגענו אליכם.
 מריה: למה התגעגעת הכי הרבה?
 גרטל: אל הרעש שאחט עושים בבוקר -
 מריה: הרעש שאחט עושים כשאתם מנסים להשתיק אחד את השני. התגעגענו
 קפטן: לאמר לכם ליל מנוחה בכל ערב.
 מריה: לשמוע אחט שרים.
 בריגיטה: וזרחם בזמן מחפלים לדי לשמוע אותנו שרים. הבט, אבא, אנחנו נשיר
 בפסטיבל קאלטצברג.
 קפטן: חני לי. (מסתכל בחכניה) מקס, אתה עשית זאת?
 מקס: חכיתי לטוחח אתך על כך ג'ורג'.
 קפטן: הפעם לא תחזמק.
 פרידריך: (פרנץ וגב' שמידט נכנסים עם וובילות)
 הילדים: מחנוח!
 (רצית למעלה) חני לי את שלי. איפה שלי? נפתח זונך בדרך הילדים.
 איזה טלי? (ליזל נשארת על המרעסה).
 מקס: ג'ורג' הייתי מוכרח להחליט ברבע האחרון - זה מזל גדול שהט - הט
 יהיו מסמר הפסטיבל - שבעה ילדי משפחה אחת -
 קפטן: לא המטפחה שלי!
 מקס: הועדה שמעה אותם! הם היו נלהמים.
 מריה: באמת מקס? מה אמרו?
 מקס: עוד לא שמעת שבחיים כאלה.
 מריה: ג'ורג' אתה שומע?
 קפטן: משפחה פון טראפ איננה שרה על בבמה.
 מריה: אבל אתהט ג'ורג'יטו בזה שמאזה -
 מקס: וזל הפסטיבל באיט מכל העולט -
 קפטן: לא בא בוטבוק! (עולה)
 מקס: ג'ורג' זה בשביל אוסטריה.
 קפטן: אין אוסטריה!
 מקס: אבל הספוח נעשה בקסט. לפוחו נהיה אסירי חודה על קד.
 קפטן: אסירי חודה? (מלמעלה) לפושעיט האלה? (יוצא ליזל יורדת).
 קפטן: מריה, הוט צריך לפוחו להעמיד פנים כלפיהט. אני מעריך את רגשותיו
 אבל צריך לטכנע אותו להתפטר.
 מריה: לא, מקס, לא.
 מקס: מריה, את מוכרחה.
 מריה: אינני יכולה לבקש את ג'ורג' להיות פפחה ממה שהינו.
 מקס: אז אני מדבר אתו. את הילדיט לו ישירו בפסטיבל, הט יראו את זה כ-
 מעטה לאומי אוסטרי, וזה לא יהיה לטובתו. (יוצא)
 ליזל: מריה, תמיד ידעתי שאו אוהבת אותנו. עכשו אני יודעת שאו אוהבת
 את אבא.
 מריה: כן, ליזל, אני אוהבת אותו מאד. (שתיחן יושבות)
 ליזל: אך את יוד עח?
 מריה: מפני שכבר אינני חושבת על עצמי בראשונה. אני חושבת קודט כל עליו.
 עכשו אני יודעת מה לשוחבאחבתי. (ירה)
 לא ירטיט פעמון עד תגעני בו
 לא ישיר לו השיר עד תרצי בו
 אהבה טבלב לא טובה היא בדד,

עד תונוי אוחו אח-
כשאח בח שש עשרה כמעט בח שבע עשרה
רוצה להתחיל לחיות,
אלם יקר

או ידיד משכבר
יגרוט ללכך לרעוד!

כשזה קורה, או אורי זה,
כל העולט שונה
ככה פחאום
חלכי לקראחו

כשרק יהגה אח שמן!
מה שחשבת על החיים
ילך לו לאבוד -

פו, זהירות? הנך אשאו
שייכת לו לחוד!

אט את חושבת שהרפתקאה זאת
אף פעם לא תהיה -

ילדה בח שש עשרה כמעט בח שבע עשרה
המחיני חכי ונראה.

אמחין שנה -
ונראה.

(נכנסה) יש מברק בשביל הקפטן. (רולף נכנס)
רולף! רולף! אני רוצה שתגוש את אמי - אמי החדשה.

(קמה) רולף, אני שמחה לפגוש אותך סוף סוף.
(בקרירות) יש לי מברק בשביל קפטן פון טראפ (פרנץ נכנס)

אחה חשאר כאן עם ליזל ואני אקח אליו את המברק. (מושיטה יד)
ההוראות שלי הן למסור אותו ליד קפטן פון טראפ.
הייל! (נותן המברק לפרנץ)
(מזועזעת) רולף!

גם פרנץ.

כן, גם פרנץ. גם אני כל אחד בנוברג מלבד כבוד הקפטן פון טראפ.
אם יש לו קצת הבנה למה שטוב בשבילו הוא יעבור לצד הנכון.

רולף אל תדבר כן. (פרנץ חוזר)

ואם לא, מוטב לו שיעזוב את הארץ. דברים שונים קורים היום. מוטב
לו שיעזוב מהר. (ליזל בוכה) את יכולה לבכות, רק זכרי מה שאמרתי
לפני שיהיה מאוחר מדי. (למריה) גם את. (יוצא עם פרנץ).
ליזל אל חבכי.

איך הוא יכול לדבר כך על אבא.

ליזל - אולי זה לא היה איום על אבא - אולי זאת הייתה אזהרה.
(נכנס) ליזל - (ליזל בורחת)

מה קרה, ג'ורג'?

לא ושבתי שאצטרך להחליט כמהירות כזאת. ברלין מציעה לי תפקיד בצי.
ובכן?

אי אפשר להתעלם מזה. זה ודאי יהיה מעניין מאד לעקד שוב על אניה
וזאת תהיה הקלנה גדולה לדעת שאח והילדים בטוויט. אבל - זה גם
אומר - אנא מריה, עזרי לי!

עם כל מה שתחליט אני אסכים. (מתנשקים).

חודה. עכשו אני בטוח שאנני יכול לעשות זאת.
כמובן שלא.

נצטרך לעזוב מיד את אוסטריה.

ליך לעזוב הלילה - עכשו.

ליזל:

מריה:

ליזל:

שחיהן:

גב' שמידט:

ליזל:

מריה:

רולף:

מריה:

רולף:

פרנץ:

ליזל:

מריה:

רולף:

ליזל:

רולף:

מריה:

ליזל:

מריה:

קפטן:

מריה:

קפטן:

מריה:

קפטן:

מריה:

קפטן:

מריה:

קפטן:

מריה:

קפטן: לא בלי משפוחתי, ואי אפשר כך לקום וללכת. הם ודאי שנמרים עלינו
 נצטרך לחכנן - (הפעמון מצלצל) - נצטרך להרויח זמן.
 פרנץ: אדוני, האדמירל פון שרייבר מצי הרייך השלישי מבקש לראותך.
 קפטן: חודה, פרנץ (פרנץ יוצא) לא השאירו לנו זמן מספיק.
 מריה: נצטרך לדאוג לכך שיהיה לנו.
 קפטן: אביא אותן. נצטרך להיות זהירים.
 מקס: (נכנס עם ליזל) מה קורה כאן? יחידות סער! מזוה בדיוק פחדתי, מריה.
 מריה: מקס, השאר עם ג'ורג'. אני ריכה את כל הילדים. ליזל, מחרי, הילדים
 (כולט יוצאים. נכנסים הקפטן והאדמירל).
 קפטן: לכאן, אדמירל, נוכל לשוחח כאן. האדמירל פון שרייבר, הרשני להציג
 את מר דטויילר. מקס את מר זלר אתה ודאי מכיר.
 זלר: (בקרינות) באנו פקטור לעניין מסוים.
 שרייבר: קפטן פון טראפ, מברק נשלח אליך לפני שלושה ימים.
 קפטן: זה עתה הגיע לידי. לא הייתי כאן. אני בבית מזה חצי שעה בלבד.
 מקס: הקפטן חוזר מירח הדבש שלו, אדוני.
 שרייבר: ברכותי, קפטן.
 קפטן: חודה, אדוני.
 שרייבר: גבורתך במלחמה ידועה לנו היטב, קפטן.
 קפטן: אני שמח לטמוע.
 זלר: הבה נדבר לעניין.
 שרייבר: ברשותך. אנו נשמח מאד לקבלך לשרותנו. כיון שלא ענית למברק, נשלחתי
 לטמוע את תשובתך בעל פה.
 קפטן: זה מוזניף לי מאד, אדמירל. אבל לא היה לי זמן לחשוב -
 (מריה נכנסת עם חכניות הפסטיבל)
 שרייבר: הנני כאן כדי להציע לך תפקיד.
 קפטן: אני מעריך מאוד את הכבוד שנתן לי, אדוני, אבל -
 שרייבר: אחי הוראות בטבילך להגיע מיד לבסיס הצי בברמרהייך -
 מריה: (יורדת) מיד? או, אני חוששת שזה בלתי אפשרי, ג'ורג'.
 קפטן: אדמירל, הרשה לי להציג את אשתי, הברונית פון טראפ, אדמירל פון
 שרייבר: שרייבר.
 שרייבר: מאדאם!
 מריה: (לשרייבר) אנחנו שרים בפסטיבל קאלטצברג, אדוני. (מראה חכניה)
 הנה זמרי משפחת פון טראפ - כאן, בתכניה.
 מקס: זה סודר על ידי משרד החנוך והתרבות.
 שרייבר: יום שטי? היום יוטרבנעי. זה רק יומיים. אני חושב שאפשר לסדר זאת.
 תוכל לבוא לברמרהייך ביום שני...
 זלר: אדמירל!
 שרייבר: האוכל להשתמש בטלפון?
 מקס: לכאן, אדמירל. אם יהיה ספר כלשהו, אולי אני אוסיף מלה - (יוצאים)
 זלר: (לקפטן) קאן רשמיט נק שמוח הילדים.
 קפטן: כאן כתוב משפחת פון טראפ. אני הנני ראש משפחת פון טראפ.
 זלר: קשה להאמין, קפטן, שאתה תשיר בקונצרט.
 קפטן: מר זלר, אתה יכול להאמין כמה שאתה רוצה.
 זלר: לא כתוב כאן מה תשירו. מה תשירו, קפטן?
 קפטן: נשמח אם תבוא לקונצרט ותשמע.
 זלר: מדוע לא עכשו? שירה לי ממה שתשירו בקונצרט. שירו!
 מריה: דו רה מי פה סול לה סי - ליזל, תני לנו "דו" -
 מריה והילדים: דו - הוא דוב לבן צפוני
 רה - הוא רע מאוכזב
 מריה: מי - ד, פר על חלוני
 קפטן: פה - ילדה יפה אוהב...
 (ח ס ר)

תמונה י"ב (אולם קונצרטים)
 קפטן: (שר עם גיטרה) אדלוייס, אדלוייס,
 בוקר בוקר ברכני,
 בחינך יופייך
 כה חשמל לפגשני.

פרח של שלג
 שגשג ופרח, יפהפה
 עלה נא -
 אדלוייס, אדלוייס,
 המולדת בריך נא.

אדלוייס, אדלוייס,
 בוקר בוקר... (מסתכל בהם ומעסיק לשיר)
 בחינך, יופייך -
 כה חשמל לפגשני.
 פרח של שלג
 שגשג ופרח, יפהפה
 עלה נא -
 אדלוייס, אדלוייס,
 המולדת בריך נא.

מקס: (נכנס ושונה לקהל המריע) תודה, תודה רבה לכם, גבירותי ורבותי.
 (משפ. פון טראפ מתחילה לצאת. מקס עוצר אותם) רק רגע.
 יש לי הודעה לכולכם. גבירותי ורבותי, ועדת העסטיבל הגיעה להחלטה -
 רק שאנחנו עדיין איננו יודעים אותה. השופטים חושבים עכשו ובינתיים
 אני חושב שכולנו נשמח לשמוע הדרן. זו אולי ההזדמנות האחרונה לזמן
 רב למשפחת פון טראפ להופיע יחד. (מריה והקפטן מסתכלים זה בזה) זה
 עתה נאמר לי שהקפטן יצא מאולם זה ישר לתפקידו החדש בצי הרייך
 השלישי. משמר כבוד מחכה ללוות אותו לבסיס הצי בברמרהייך. ובכן,
 גבירותי ורבותי, משפחת פון טראפ.

מריה: מן תקחוק כה עצוב...
 של טעון בפרוזדור...
 את הזמן הוא מזכיר לנו,
 ובחדר הילדים
 צפורה מוזרת
 נחפזת הוא לאמר - קו-קו

כולם: קו - קו, קו-קו.
 קפטן: בעצב הם אומרים זאת
 אך הם גם מצוים זאת
 לאנה לנה עכשו שלום -

כולם: להת' להת', שלום, ליל מנוחה
 קורט ומרחה: נראה אתכם בפעם הבאה. (יוצאים מביטים אחורה בעצבות)
 כולם: להת', שלום, להתראות, אדיו.
 פרודריך וליזל: אדיו, אדיו, לכם מדאם, מסייה (יוצאים)
 כולם: להת', להת', לגברת לאדון.
 לואיזה ובריגיטה: אשקע בחלומי, עלי לפרוש (יוצאות)
 כולם: להת', להת', שלום ליל מנוחה.
 גרטל: השמש כבר הלכה וגם אני. שלום! (יוצאת)
 מריה: שלום!
 קפטן: שלום!
 יחד: שלום! (יוצאים)

מקס: (מקבל מעטפה) גבירותי ורבותי, זה עתה קבלתי את החלטת השופטים. נתחיל במקום השלישי. במקום השלישי זכתה שלישיית הרווגין. (נכנסים, מטחוחים יוצאים) במקום השני זכתה בעלמה טוויגר, הסולנית של מקהלת הכנסיה במורבך (נכנסת כנ"ל). ובפרס הראשון - אות הכבוד הגבוה ביותר למוסיקה - נתן למטפחת פון טראפ. מטפחת פון טראפ.

מאתורי הקלעים: איפה הם - מטפחת פון טראפ?

אינם!

אינם?

מטפחת פון טראפ!

לאן פנו?

איפה הם?

המשמר! איפה המשמר!

מקס: (תזמורה) נגנו משהו. (יוצא. שלושה אנשי ס.ס. חוצים את הבמה.

חושך.)

תמונה י"ג: במנזר.

מרגרטה: יט להט רק עוד חמשה חדרים לחפש בהם. זה עוד מעט יגמר.

קפטן: כמה הם?

מרגרטה: אני ראיתי 8 חיילים וקצין אחד.

מריה: האחות מרגרטה, לא ידענו שנגרום לכת כל כך הרבה סכנה.

קפטן: זה פטע. הכנסיה היתה תמיד מקודשת.

מרגרטה: לא בטביל האנשים האלה. זו כבר הפעם השלישית שהם מחפשים כאן.

קול: חפשו שם!

מרגרטה: מטוט כך החבאנו אוכס בגן. הם תמיד מחפשים בק בפנים.

גרטל: (בקול רם) נכון שזה בית אלהיט?

קפטן: שש! כן, יקירה.

גרטל: אז למה הוא נתן להם להכנס?

קפטן: שש!

מרגרטה: (לגרטל) אנחנו מוכרחים להיזהר בשקט. אנחנו לכת כשילכו (יוצאת).

מרתה: כשהם ילכנו נוכל לחזור הביתה?

קפטן: לא, מרתה, אנחנו עוד נסע דרך ארוכה. (ליזל התרחקה)

מריה: ליזל, חזרי לכאן. (השער נפתח ורולף נכנס. מאיר את מריה. הקפטן יוצא. רולף שולף אקדח. הקפטן נעצר)

רולף: (קורא) המפקד! (הפנס מאיר את ליזל. היא מביטה בו בחתיכה. נשמעים צעדים. פתאום רולף פונה) איך כאן איט, אדוני.

המפקד: (מרחוק) בסדר! בוא לכאן, (רולף מעיף מבט בליזל ויוצא. היא רצה לזרועות אבירה ובוכה).

קפטן: שש! (נטמעת מכוננית מתרחקת) תודה לאל!

אם המנזר: הם הלכו!

קפטן: אם קדושה, אני מצטער שגרמנו לכן ארה כזאת.

מריה: לעולם לא נוכל להודות לך די.

קפטן: ברגע שנהיה בטוחים שהתרחקו, נצא. המכוננית חבויה ביער.

אם המנזר: המכוננית לא תעזור. יש שומר לפני השער.

מרגרטה: הקטבתי לרדיו. הדרכיט סגורות. הגבול נסגר.

קפטן: (מסחכל בהרים) תמיד הטבתי שאתרים האלה ידידי - מגינים עלינו. עכשו נעשו אויבי.

אם המנזר: לא, לא. האינך זוכר? "אשא עיני אל ההרים מאין יבוא עזרי?"

מריה: ג'ורג' אני מכירה את ההריט האלה כמו את הגן הזה. וגט אתה. אם נעבור אותם נהיה בטוויצריה.

קפטן: אבל הילדים!

מריה: נעזור להם.
קורט: אבא, אנחנו נעבור בלי עזרה.
אם המנזר: אלהים יעזור לכם. (שרה)